

Vijf weken Linda

Dick Bouquet

© 2026 Dick Bouquet / Uitgeverij U2pi

Titel: Vijf weken Linda

Auteur: Dick Bouquet

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN 978 94 9343 753 1

NUR: 300

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h Auteurswet dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl).

Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (art. 16 Auteurswet) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductie rechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

Dit boek is een ode. Aan de liefde, mijn geliefden en liefdes.

Dit verhaal is waargebeurd, behalve de delen
die verzonnen zijn.

Voor wie dit leest,

Al het navolgende is niet zomaar een verhaal. Het is een waarheidsgetrouw tijdsdocument waarin ik een poging doe een deel van mijn persoonlijke geschiedenis zo gedetailleerd mogelijk te reconstrueren. De woorden vormen mijn getuigenis en verantwoording over de periode die aan de basis ligt van het ellendige bestaan dat ik sindsdien mijn leven noem. Het is een bekentenis en boetedoening waarin ik een beeld probeer te schetsen van wie ik was, wat ik werd en waarom. Het is ook mijn nalatenschap. De gebeurtenissen markeren mijn voetstappen in de geschiedenis. Door ze op te schrijven blijven ze bewaard en zal ik herinnerd worden en dat maakt dat mijn leven niet volkomen nutteloos is geweest.

Dat wil niet zeggen dat ik trots ben op wat er gebeurd is. Integendeel, de zeven maanden die mijn relaas beslaan, zijn verantwoordelijk voor het overweldigende schuldgevoel en de alles verzwelgende zelfverachting waar ik tot op de dag van vandaag onder gebukt ga. Wanneer ik mijn bestaan in één woord zou moeten samenvatten, is het leeg. Na die ene verschrikkelijke nacht is alles leeggelopen. Mijn innerlijk, mijn toekomst, mijn leven. Op de drempel tussen 1991 en 1992 ben ik de duisternis ingestapt om er voorgoed in te verdwalen en weet dat de enige uitweg in het ultieme vergeten van de dood ligt.

Tot slot wil ik benadrukken dat dit verhaal geen poging is een excuus voor mijn daden aan te voeren. Ik ben zelf schuldig aan alles wat mij overkomen is. De mensen die ik

benoem en de situaties die ik beschrijf, vormen slechts de puzzelstukjes waarmee ikzelf mijn ondergang heb samengesteld.

1
Genesis

De nacht van 4 op 5 mei was veel te koud voor de tijd van het jaar en natuurlijk had ik mij hier niet op gekleed. Ik droeg een zwart colbert met bijpassende pantalon en een wit overhemd met blauwe batikprint. Het was 1991, ik was 24 jaar oud, had een babyface dat nog geen scheerapparaat van dichtbij gezien had, maar kleepte mij als een oude man die op weg was naar een begrafenis. De enige uitzondering op mijn bejaarde outfit vormden mijn witte sokken die, geïnspireerd op de mode uit de jaren tachtig, verraadden dat ik niet echt een jongen was die met zijn tijd meeging.

Ik zat op mijn fiets en trapte in de richting van het Thorbeckeplein waar ik door mijn beste en enige vriend Patrick, Petje, in een bar opgewacht zou worden. Hij had mij gebeld met de vraag of ik zin had naar mr. Kokos te komen. Petje was er al eens eerder geweest en vond het “echt iets voor mij”. Hoe hij tot die conclusie kwam, was mij een raadsel. Net als waarom ik toestemde. Ik leidde sinds het verlaten van de middelbare school een geïsoleerd bestaan dat zich voornamelijk thuis afspeelde. Als aspirerend kunstenaar zat ik urenlang achter mijn schildersezel in een poging een meesterwerk te produceren. Zonder succes. De enige mensen die ik zag waren mijn ouders, mijn broer Daan en mijn oma.

Ik was naar anderen toe gereserveerd, afstandelijk. Niet uit verlegenheid of schaamte, ik kon best met mensen praten als het echt moest, maar van harte ging het niet. Ik hield mij bewust afzijdig van iedereen. Ik was daarin vaak ronduit onbeschoft. ‘Praat niet met me. Ik wil je niet leren kennen’, in die trant. Soms letterlijk recht voor zijn raap. Hoe arrogant het misschien ook klinkt, ik vond mezelf vaak beter dan anderen, bijzonderder, uniek. Ik was een indivi-

du met een eigen kijk op dingen, los van de mening van de buitenwereld.

Natuurlijk was ik gewoon onzeker, net zoals heel veel jongvolwassenen. In dat opzicht was ik net zo gewoon als iedereen. Diep in mijn hart wist ik dat ook wel. Ik beschikte over voldoende zelfkennis om mezelf niet voor te liegen, maar dat ook durven toegeven, nee. Dat was voor een kind van 24 in een bejaard pak net iets te veel gevraagd.

Ik zei dus ja. Deels om Petje een plezier te doen. Deels om... Ja, om wat eigenlijk?



Babyface

Deze illustratie is gebaseerd op de enige foto die ik uit die periode heb. Het is een pasfoto op mijn identiteitskaart die ik begin 1991 aanvraag. Ik had de kaart nodig voor het aanvragen van mijn eerste betaalrekening. Bij de rekening kreeg ik ook een pas waarmee ik geld kon pinnen. Dat pinnen was al enige tijd gemeengoed, maar ik had nooit de noodzaak gevoeld er gebruik van te maken. Ik was net een beetje gewend aan de girokaarten waarmee je op het postkantoor geld kon innen. Dat gedoe met die pinpas vond ik maar omslachtig. Je moest er ook een code voor onthouden. Veel te ingewikkeld allemaal. Zoals ik al zei, ik was niet echt een jongen die met zijn tijd meeging.

Ik ben mijn leven lang ontevreden geweest met mijn uiterlijk. Mijn onvrede zat altijd tussen hoe ik mezelf het liefste zag en hoe ik op anderen overkwam in. Voor mijn gevoel ben ik op uiterlijk vaak verkeerd begrepen. Alsof er een kink in de kabel zat. Ik zond het signaal wel uit, maar het kwam verkeerd aan. Dat begon al als kind toen ik vaak voor een meisje werd aangezien. Iets waar ik mij verschrikkelijk aan ergerde. Ik begreep er ook niets van. Ik was stoer, had een grote mond en kraaide als de grootste haan in de kippenren, hoe kon je dat dan niet aan mij afzien? Tot ver in mijn tienerjaren ben ik als meisje aangesproken met als dieptepunt het moment dat ik als zeventienjarige tijdens een hardlooppwedstrijd in het Vondelpark als eerste dame aan de finish werd gehuldigd.

Toen de puberteit eenmaal was ingezet, werd het uiterlijk steeds belangrijker. Voornamelijk vanwege de indruk die je ermee op de andere sekse maakt. Schoonheid was de ga-

rantie op succes, werd mij door de tv en de reclame toegeschreeuwd. Mooie jongens krijgen de mooiste meiden en mooie meiden was precies waar ik naar verlangde. Ik spiegelde mij daarom bij voorkeur aan de mannen uit de Levi's reclames die zich onder het toeziend oog van hunkerende vrouwen tot op de boxershort uitkleedden, of met hun hippe 501 in bad stapten om de spijkerstof tot een tweede huid rond hun gebeeldhouwde kont te laten krimpen. De slogan "shrink to fit" was voor mij alleen van toepassing op mijn zelfvertrouwen dat met ieder voorgeschoteld ideaalbeeld almaar kleiner werd. Er groeide van alles scheef in mijn hoofd. Aan de ene kant had ik mijn geïdealiseerde zelfbeeld met er recht tegenover mijn spiegelbeeld. Twee tegenpolen die op geen enkel punt met elkaar overeenkwamen. Met de beste wil van de wereld kon ik niets van de een in de ander herkennen. Mijn ideale zelf was zongebruind, uit marmer gehouwen met een gezicht waar de mannelijkheid met een in testosteron gedoopte beitel ingekerfd was. In werkelijkheid was ik bleek, dun, tegen het magere aan, en had een gezicht waar je in het voorbijgaan zomaar vrouwelijke trekken in kon herkennen. Niet echt de juiste combinatie wanneer je je als mister wonderful aan de vrouwen probeert te presenteren.

Toen ik de Utrechtsestraat overstak en mijn weg over de Herengracht vervolgde, gloorde er op de hoek het lokkende neonlicht van mijn bestemming. Het Thorbeckeplein was als het bruisende hart van uitgaand Nederland een begrip. Voor mij was het niet veel meer dan een stip op de stadsplattegrond van Amsterdam. Ik heb zelfs heel lang gedacht dat het plein het Rembrandtplein heette. Wist ik veel. Ik

kwam er nooit. Ingegeven door de waarschuwing van mijn oma, ‘pas op jongen, ze gebruiken daar drugs en er zitten hoeren!’ liet ik het centrum zo veel mogelijk links liggen. Dit in tegenstelling tot Daan die als pre puber met zijn vriendjes de Wallen afstruinde om naar lekkere wijven te kijken.

Ik wist niet goed wat ik kon verwachten toen ik mijn fiets tegen de brug op slot zette en het plein op liep. Het was de eerste keer dat ik “ging stappen”.

Voor het merendeel van Nederland hét hoogtepunt van de week waar vanaf iedere maandagochtend reikhalzend naar wordt uitgekeken. Voor mij was het net zo vreemd als het opsteken van een sigaret of het drinken van alcohol. Om over seks nog maar te zwijgen. Ik was in alle opzichten zo groen als gras.

Op de hoek van het plein passeerde ik een stripbar. De dienstdoende dames werden met niets verhullende foto’s in een rood verlichte etalage aan de man gebracht. Ik durfde er amper naar te kijken.

De portier moest iets van mijn schaamte gezien hebben, want zijn glimlach was net even te glunderend. Hij knikte. Ik wendde mijn hoofd af en hield mijn blik strak vooruit gericht. Ergens in mijn achterhoofd keek oma mee en ik wilde haar niet de indruk geven dat ik ook maar iets met die viespeukerij te maken wilde hebben.

Met kordate pas liep ik recht op mijn doel af. Mr. Kokos bevond zich halverwege het plein aan mijn linkerhand. Uit de kroegen en de clubs die ik passeerde, steeg een mix van house en smartlappen op. Het was de wonderlijke soundtrack van generatie Nix waar ik zelf ook deel van uit maakte. Het was niet mijn muziek. Ik had een hekel aan house en de

eerste aanvaardbare smartlap moest nog geschreven worden.

Het was druk op het plein. Waarschijnlijk niet drukker dan gewoonlijk, maar ik was weinig gewend. Voor de ingang van mr. Kokos stond een groepje mensen te wachten. Er moesten eerst wat mensen uit voordat er weer nieuwe naar binnen mochten. Dit moest allemaal door dezelfde deur. Het duurde dan ook even voordat de groep in beweging kwam. Boven de deur hing een groen bord met daarop de slogan “lousy food and warm beer”.

Een nogal typische manier van klanten trekken, vond ik. De knipoog ontging mij volledig. Zoals ik al zei, ik was weinig gewend. Ik vond de naam ook verwarrend. Ik las Coco’s terwijl iedereen het over kokos had. Als in kokosnoot. Ik heb niemand ooit maar één keer Coco’s horen zeggen.

Nadat iedereen naar binnen geschuifeld was, stond niets mij nog in de weg om met meneer Kokos kennis te maken. Ik wierp een blik op de klok. Het was half één. Ik haalde even diep adem. Het moest maar.



mr. Coco's Thorbeckeplein

Het Thorbeckeplein gold ooit als het afvoerputje van de stad. Het was het domein van pooiers, hoeren, drugsdealers en zakkenrollers. Een normaal mens mocht van geluk spreken als hij er zonder zware verwondingen, geslachtsziektes en met behoud van zijn portemonnee van terugkeerde. Als je de verhalen mag geloven tenminste. Het plein maakte op mij een heel andere indruk. Hoeren heb ik er nooit gezien, of ze waren in ieder geval niet opzichtig aan het tippelen, ik ben er niet beroofd en drugs heb ik er nooit aangeboden gekregen. Van de vele stripclubs die

er op het plein gevestigd waren, was er nog maar eentje over. (Die op de hoek.) Al met al vond ik het plein een stuk sfeervoller dan het steriele Leidseplein dat een veel minder bedenkelijke reputatie had.

Een half uur later stond ik met mijn ene hand begraven in mijn broekzak en mijn andere geklemd rond een glas waterige cola in een stomende menigte naar adem te happen. De temperatuur was tropisch. De vochtigheidsgraad nog veel meer dan dat. Onder mijn colbert gutste het zweet uit mijn oksels en liep in stromen langs de rug van mijn overhemd. Ik had het gevoel dat ik in een claustrofobische nachtmerrie beland was.

Sinds ik binnenkwam, had ik niets anders gedaan dan een beetje om mij heen gekeken. De enige woorden die ik sprak, waren tijdens de begroeting van Petje.

‘En, hoe vind je het?’ schreeuwde hij in mijn oor.

‘Druk’, riep ik terug. ‘Heel druk.’

Daar was geen woord aan gelogen. Mr. Kokos zat zo ramvol dat je je amper kon bewegen. Het publiek was jong. Ik schatte het gemiddeld niet ouder dan een jaar of zestien. Ik vond de hele sfeer nogal kinderlijk. Overal waar ik keek, zag ik jong grut waarvan ik het vermoeden had dat ze de lagere school nog maar nauwelijks hadden doorlopen. Hun mentaliteit was letterlijk van de muren af te lezen. Ze stonden vol met teksten als: “Ik neukte Marietje in haar kont en nu pis ik de hele dag stront.”

Of: “Mijn pik is een wichelroede. Hij weet altijd de natste plek te vinden.” Godskolere, wat een platheid! Ik had medelijden. Niet met hen, maar met mezelf. Hoe had ik mij in Jezusnaam tot deze ellende laten verleiden?!

Ik besloot weer naar huis te gaan. Nadat ik mijn wa-co (water-cola) achterovergeslagen had, maakte ik aanstalten om Petje gedag te zeggen. Hij stond ongeveer tien meter bij mij vandaan met een groep meiden te praten, charmant als altijd. Zijn haren goed in de gel en zijn modieuze T-shirt nonchalant langs de broekband van zijn Levi's 501 gedrapeerd. Hij was een aantrekkelijke jongen, als je van het type "lekker los met een gezonde dosis zelfvertrouwen" houdt. Een aardige gozer ook. Ik kende hem al mijn hele leven. Zijn vader had samen met mijn vader gewielrend en we kwamen elkaar geregeld tegen op het korfbalveld. We raakten pas echt bevriend toen we samen een opleiding volgden aan de Amsterdamse tekenacademie.

Sindsdien deden we veel samen. We maakten animatiefilms en hielpen elkaar bij het maken van videoclips en, voornamelijk op mijn initiatief, korte horrorfilms. Ik was gek op horror-, of zoals ik het als kind noemde, griezelfilms. Ik vond het geweldig om te zien hoe hoofden van mensen werden afgehakt, hun kelen met messen werden opengereten, hun lichaam met een kettingzaag werd bewerkt of de inhoud van hun buikholte door horden uitgehongerde zombies werd opgevreten. Voor mij voldeed een goede film maar aan twee criteria: bloed en ingewanden. De rest kon mij weinig schelen.

Mijn fascinatie had ook een keerzijde. Een nogal ingrijpende. Overdag vond ik het gegriezel allemaal geweldig, maar zodra ik in mijn bed lag, werd ik gegrepen door een verschrikkelijke angst. In het donker, in de stilte, kropen de monsters mijn hoofd binnen en maakten mij doodsbang. Achter ieder geluid dacht ik de voetstappen van een moordenaar te herkennen. Vanuit iedere hoek van de slaapka-

mer werd ik begluurd door geesten en in de kledingkast, die vanwege een kapot slot altijd op een kier stond, lagen zombies op de loer om mij op te eten. Nachtenlang heb ik naast mijn moeder in bed gelegen. Met mijn hoofd onder de dekens en letterlijk bibberend en zwetend van angst. Ik beloofde mezelf nooit meer naar een griezelfilm te kijken, tot het de volgende dag weer licht werd en mijn beloften als sneeuw voor de zon verdwenen.

Petje hield niet van horror. Hij keek liever naar actiefilms, of de serie Miami Vice waarin de personages Ricardo Tubbs en Sonny Crockett als inspiratie dienden voor zijn charmante machogedrag.



Petje